

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 273/2020
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Снежана М.Станић, адвокат из ..., против туженог „Нишекспрес“ А.Д. Ниш, чији је пуномоћник Весна Лојпур Стојменовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2622/2019 од 04.10.2019. године, у седници одржаној 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2622/2019 од 04.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 395/15 од 15.05.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженом који је тражио да суд поништи решење туженог о престанку радног односа број .../... од 09.01.2015. године као незаконито и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада, као и захтев за накнаду парничних трошкова, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2622/2019 од 04.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију. Трошкове за састав одговора није тражио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 87/18), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ... све до 12.01.2015. године, када му је престао радни однос отказом уговора о раду решењем туженог број .../... од 09.01.2015. године због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, у складу са чланом 179. став 2. тачка 1. и 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 6. став 1, 2. и 6. и члана 7. тачка 10. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог и члана 19. тачка 1, 4, 5. и 10. и члана 11. Пословног кодекса. Као отказни разлог је наведено да је тужилац дана 11.12.2014. године, када је радио на релацији ... – ..., по завршетку рада у 19,45 часова, након што је паркирао возило ... .., регистарских ознака ... .., на аутобуској станици ..., возило није обезбедио на начин прописан Правилником о раду возача, и тиме омогућио трећем лицу да око 21,30 часова источи гориво из резервоара. Осим тога, тужилац се истог дана на истом месту око 21,35 часова грубо и недолично понашао према контролору ББ, тако што је у моменту када је контролор од трећег лица одузео канту са источеним горивом из возила, исту подигао са пода и бацио на асфалт, а потом контролора и физички напао. Тужиоцу је сходно члану 180. Закона о раду пре отказа уговора о раду достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца, као неоснован.

Чланом 179. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, а тачком 5. ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, а ставом 3. тачка 8. истог члана да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилником о раду возача из 2008. године, чланом 4. тачка 4.3 је прописано да је возач дужан да обезбеди возило како не би дошло до отуђења, обијања и крађе из возила, а Изменама и допунама овог Правилника од 09.03.2010. године, допуњена је тачка 4.3 и одређено да ће у случају обијања, крађе или покушаја крађе возила, као и крађе или покушаја крађе из возила, возач сносити одговорност уколико претходно није на правилан начин обезбедио возило, а возило се сматра обезбеђеним уколико је остављено затворено, уколико су на истом затворени боксеви и уколико је резервоар за гориво прописно затворен и закључан.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе, због чега је основан отказни разлог из члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду. Наиме, да би био законит отказ уговора о раду због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње. Тужилац је био у обавези да у свему поступа по цитираним одредбама Правилника и возило туженог обезбеди на начин да не дође до отуђења, обијања и крађе возила, а што није учинио, већ је својим поступањем омогућио трећем

лицу приступ возилу које је неовлашћено источило гориво из резервоара возила, који није био обијен. Оваквим понашањем тужилац је извршио повреду радне обавезе прописане Правилником туженог, Колективним уговором и уговором о раду, која за последицу има отказ од стране послодавца и тужиоцу је законито отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 1. и 5. Закона о раду. Пре отказа уговора о раду тужени послодавац је доставио упозорење у складу са обавезом која је прописана чланом 180. став 1. Закона о раду. Осим тога, описаним понашањем према контролору ББ, тужилац је повредио радну дисциплину прописану чланом 11. Пословног кодекса послодавца, због чега су стекли и услови за отказ уговора о раду из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Код свега наведеног ревизијски наводи којима се оспорава правилност примене материјалног права су оцењени као неосновани.

Имајући у виду да је тужиоцу законито престао радни однос, то нису испуњени услови прописани чланом 191. Закона о раду, да се тужилац врати на рад и да му се признају сва права на раду и по основу рада.

Осталим наводима ревизије се указује на погрешну оцену доказа, те тиме и на погрешно утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић